

b. Dommen 1. g. indanket, paadømt den 2den December 1873 og stadfæstet; „det lovstridige Bundslæbevaad“.

c. Dommen 1. h. indanket, paadømt den 24de April 1875 og stadfæstet, dog saaledes, at Vøden nedfattes til 40 Kroner; for Domfældelsen ansøres, at det er oplyst, at Vaaddet medtager „Rejer, Hundesteiler, lignende Smaafisk, Søgræs og Tang“, at det, „slæbt langs Bunden“, „tager alt med“.

3. Højeesteretsdomme.

a. Overrettsdommen 2. a. indanket, paadømt den 1ste December 1873 og stadfæstet; Frifindelsen yderligere begrundet paa nye Dplysninger derunder en Syns- og Skjønnsforretning, hvorefter det omhandlede Vaad vel „følger langs Havbunden, men ikke skraber langs denne, eller opriver Tang og Søplanter af nogen Betydning“.

b. Overrettsdommen 2. b. indanket, paadømt den 19de Maj 1874 og stadfæstet. Det hedder: „I Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde og med Bemærkning, at de Højeesteret forelagte nye Dplysninger ikke findes at kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne“.

Som et yderligere Vidnesbyrd om den Usikkerhed og Vakslen, der ved den titnævnte Lov er fremkaldt i de Forhold, den skulde ordne, kan ansføres, at Fyns Stiftamt i Skrivelse til Indenrigsministeriet af 28de Mai 1872 paa Grund af den libensfabelige Stemning mod det paa Odense Fjord brugte Drivevaadsfiskeri udtalte Snifseligheden af, at Tilsynet med Overholdelsen af Loven maatte blive overdraget Toldryderens Jøgere som Sagkyndige, hvorom samme Stiftamt under 15de f. M. forud direkte havde tilskrevet Generaldirektoratet for Skattevesenet, samt tillige, at der maatte tilvejebringes en paa Skjøn af en Sagmand bygget klar Fortolkning af, hvilke Redskaber Loven har villet forbyde. Med Skrivelse af 13de Juni fremsendte Generaldirektoratet en fra Krydstoldinspektoratet under 7de f. M. afgiven Erklæring, hvoraf fremgaar, at det vel kunde lade sig gjøre at udføre et til Strækningen i Nærheden af Fjordmundingen indskrænket Tilsyn, men at det vilde være nødvendigt, at „Dvirigheden nøjsagtig bestemte Bestaffenheden af, hvad der maatte henregnes til Trawl“, hvilket altsaa antoges gjort uklart ved Forklaringen i den nye udtømte Lov. Krydstoldinspektøren, Kommandør Chr. Gottlieb, udtalte derhos som sin personlige Formening, at „ethvert Fiskegarn, der belæses med en Bægt slæbes langs Bunden, maa være Trawlfiskeri, enten den bevægende Kraft er Damp, Sejl eller Menneskehænder“. Det er ikke Udvalget bekendt, hvorvidt et saadant Tilsyn, hvilket Generaldirektoratet ikke syntes utilbøielig til at indrømme, senere blev iværksat.

Henfæs nu til, at de Drive- eller Bundslæbevaad, som have været Gjenstand for de oven ansførte Domme, ganske bestemt baade i Indretning og Brug ere fuldkommen ens, og at Bægtangivelser, hoorpaa stundom bygges, er illusorisk, idet den Bægt, der forevises Dvirigheden eller dens Betydning, sandsynlig ikke er den samme, som bruges under Driften, og fremdeles at Bægten nødvendig maa forøges i visse Tilfælde, f. Ex. paa dybere Vand for at holde Garnet strygende langs Bunden, og i Kulingsvejr for at Driften ej skal blive for stærk, — saa er det højlig at beklage, at Domstolene skulle komme til saa modfattede Resultater om Lovligheden af Vaaddets Brug, og ligesaa beklageligt, at Netsbevidstheden hos den menige Mand maa svækkes eller helt gaa tilgrunde, naar han ser, at den ene Politivirighed tager det samme Tilfælde for en Overtrædelse, som en anden ikke anser sig for berettiget til at forhindre. Og saaledes er Tilstanden: Drivevaaddene bruges endnu denne Sommer raft baade her og der, Stemningen mod dem er uforandret fjendtlig, hvor de komme i Brug, og Loven har vist sig asmægtig til heri at bevirke nogen Forandring.

I det vi nu forlade Loven af 9de Marts 1872, der angaar de ved Sejl eller Dampkraft baadbragne Malevaad, skulle vi vende tilbage til de øvrige Vaad af denne Klasse, der er den egentlige Gjenstand for Forbudet i nærværende Paragraf, for at rette Betragtningen paa den Bestyrling, der fremføres mod dem samtlige for, at de virke udtømmende og ere skadelige for al Fiskeyngel, — Virkninger, som hvis de finde Bekræftelse, lige frem ville føre til Fjordfiskeriernes fuldstændige Odelæggelse. Vi have ovenfor udviklet de Grunde, som have været bestemmende for os til for denne Klasse af vore Fiskevaad at anbefale et rent Forbud mod alle Malevaad; det er altsaa ikke hertil, at vi skulle komme tilbage, det er paa Sagtagelsen af, om der, siden Malevaadsbrugen er tiltagen udenfor Limfjorden, og Bevægelsen mod Malevaaddene opstod, kan paavises Kjendsgjerninger, saa sikre som muligt, for Fiskeriets Tilbagegang paa de paagældende Steder. Drivevaaddene have især gjæstet de fynske Kyster, Lolland, Langeland og Sjælland fra Kolding til Horsens, medens Limfjordsfiskerne med deres forskellige Malevaad have offret de sjællandske Fjorde, Bugter og Sunde størst Opmærksomhed; men intet, eller ialtfald kun saa Steder, har noget af de paaanførte Redskaber været udsendt i de 4 Aar for Drivevaadernes, og 5 à 6 Aar for de øvrige Malevaads Bedkommende, som ere hengaaede, siden Trykket af dem rejste Modstand derimod. Vi skulle her gjentage, at det er den overdrevene